

Kirjoittajan huomautus: Joku saattaa muistaa tämän. Aiemmin en ollut vielä valmis tätä julkaisemaan, mutta nyt olen. Olen valmis ottamaan palautetta vastaan ja kuulemaan myös sen, olisiko tätä kiinnostusta lukea kirjana. Kannattaisiko tarjota kustantajille? Haluan siis rohkaisua, palautetta, huomautuksia virheistä jne! Tähän tulee kaikenkaikkiaan sitten 50 -lukua, joten tarina on pitkä. * * * * * Istuin mielisairaalan oleskelutilan suuren ikkunan edessä ja katselin ulos pimenevään iltaan. Katulamppujen loisteessa näki, miten harmaalta taivaalta sateli hiljalleen alas pieniä, valkeita lumihutaleita, jotka tanssivat kauniisti tuulessa. Muistin hämärästi, miltä oli tuntunut, kun yksi sellainen oli pudonnut iholle tai kielen päälle ja, millaista oli ollut maata lumihangessa katsellen ylhäällä tuikkivaa tähtitaivasta. Ikkunalasista heijastui kuvajaiseni; vaaleat, pitkät hiukset, tatuoidut käsivarret ja kapleet kasvot. Ilmeenikään ei värähtänyt, mutta sisimmässäni hymyilin kenenkään huomaamatta. "Christopher Marshall", yksi valkotakkisista hoitajista lausui nimeni ja nostin katseeni vaaleatukkaiseen naiseen. "Teille olisi vieras." Hämmentyneenä, mutta sitä ilmeelläni näyttämättä, käännyn katsomaan hoitajan kädellään viittomaan suuntaan. Olin hämmentynyt jo ylipäättään siitä, että hoitaja ilmoitti, että minulle oli tullut vieras. Kukaan ei koskaan käynyt luonani, enkä ollut puhunut kenenkään kanssa puoleentoista vuoteen. Kääntyessäni katsomaan hoitajan osoittamaan suuntaan näin etäämpänä miehen, joka oli pukeutunut kokonaan mustiin vaatteisiin ja, jonka katse oli kiinnittynyt minuun. Mies nyökkäsi minulle, kun katseemme kohtasivat, mutta minä en tuntenut häntä. En ollut koskaan aikaisemmin edes nähnyt häntä. "Kuka hän on?" kysyin kääntyen takaisin hoitajan puoleen. Hoitaja katsoi minuun ystävällisesti ja vähän sen näköisenä, että minun olisi pitänyt tietää, kuka tulija oli. "Etkö tunne häntä?" nainen kysyi ystävällisellä äänellä kuin olisi puhunut pienelle lapselle. "Hän kertoi olevansa enosi. Hän haluaisi puhua kanssasi kahden kesken." Vilkaisin uudelleen miestä, jonka nainen oli sanonut olevan enoni. Hän ei näyttänyt ollenkaan tutulta, vaikka en ollut nähnyt enonikaan moneen vuoteen. Viimeksi äitini hautajaisissa kolme vuotta sitten. En uskonut hoitajan sanoihin, mutta en keksinyt, kuka muukaan mies voisi olla. "Hyvä on, pyydä hänet tänne", suostuin lopulta ja käänsin katseeni takaisin ikkunaan. "Hän haluaa jutella kanssanne kahden", hoitaja selvensi viittojen minua nousemaan ylös. "Vien teidät yläkerran toimistoon." Vastahakoisesti, istuen vielä hetken katselemassa lumisadetta, nousin viimein tuolista ja lähdin seuraamaan hoitajaa mustiin pukeutuneen miehen luokse. Mies nyökkäsi minulle lyhyesti, en nähnyt kunnolla hänen kasvojaan silinterihatun alta, mutta ei sanonut mitään. Hän seurasi minua hiljaisena kohti yläkertaa, jonne edelläni kulkeva hoitaja meitä johdatti. Sisimmässäni minusta tuntui, että olin johdattamassa itseäni harhaan. Tämä mies ei ollut enoni, enkä tiennyt, mitä hänellä oli mielessään. Mitä täysin tuntematon ihminen halusi yhtäkkiä minusta, kun edes sukulaiseniakaan eivät olleet käyneet katsomassa minua? "Haluaisitteko kahvia tai jotain?" hoitaja kysyi lähinnä mieheltä, joka oli tullut katsomaan minua. Minut viitottiin istumaan tuoliin, joka oli keskellä huonetta olevan kirjoituspöydän edessä ja mustiin pukeutunut, tuntematon mies istui eteeni pöydän toiselle puolel. "Ei kiitos", mies vastasi kohteliaasti ja kehotti äänettömästi hoitajaa poistumaan. Mies istui hiljaa tuolissaan minua katsellen ja odotti, että vaaleahiuksinen nainen sulki oven perässään. Minulla oli koko sen ajan outo tunne, kuin mies olisi katsonut suoraan lävitsemi. Vasta, kun ovi oli visusti sulkeutunut ja hoitajan askeleet kaikonneet käytävältä, mies avasi suunsa. Hänen äänensä oli matala ja tuntui melkein kuin kaikuvaan pienessä toimistohuoneessa. Vilkuilin huomaamattomasti ympärilläni kuin etsien jotakin terävää, jolla mahdollisesti pystyisi puolustautumaan, mikäli siihen olisi tarvetta. "Christopher Marshall, niinhän se oli?" mies kysyi, mikä paljasti jo sen, ettei hän ollut enoni. Enoni olisi sentään tiennyt nimeni, vaikkei ollutkaan käynyt katsomassa minua täällä. "Kuka sinä olet?" tivasin jättäen

vastaamatta miehen kysymykseen. Mies naurahti ja vasta nyt, kun näin hänen kasvonsa kunnolla, outo tunne sisälläni vain kasvoi. Jokin, ehkä pieni ääni sisälläni, kehotti minua pakenemaan, kun vielä voin, mutta en ymmärtänyt, miksi minun olisi pitänyt paeta. Mieheessä oli kyllä kieltämättä jotain outoa ja salaperäistä, mutta hän ei kuitenkaan näyttänyt siltä, että aikoisikaikä kimppuuni tappaakseen minut tai mitään muutakaan vastaavaa. Miehen tummat silmät katsoivat minua kiinnostuneena. "Minä kysyin sinulta ensin", mies sanoi matalalla äänellään rauhallisesti. "Sinähän olet Christopher Marshall, etkö olekin?" Jokin miehen katseessa sai minut jähmettymään paikoilleni ja vain tuijottamaan häntä. "Olen, kuka sinä olet?" Miehen silmätkään eivät räpsähtäneet, kun hän puhui jälleen. "Minun nimeni on Adam Lillman ja olen manageri", mies vastasi lyhyesti. Tuijotimme toisiamme ilmeettöminä. "Mitä minä sillä tiedolla teen?" "Oletpas sinä tyly minulle, Christopher", mies jatkoi, mutta ei kuulostanut vihaiselta puhuessaan. "Minä olen täällä tarjoamassa sinulle sopimusta, josta et voi mitenkään kieltäytyä ja mahdollisuutta päästä ulos tästä sairaalasta, mutta sinä et vaikuta edes kiinnostuneelta tietämään, miksi olen tullut tapaamaan sinua." Tuijotin miestä silmiin. Vaikka lupaus siitä, että saattaisin päästä ulos mielisairaalasta oli saanut kiinnostukseni hieman heräämään, en näyttänyt sitä kovin helpolla. En tiennyt, saatoinko luottaa mieheen, joka istui edessäni. En ollut koskaan kuullut hänestä sanaakaan. En ollut koskaan aikaisemmin edes nähnyt häntä. "En nyt oikein ymmärrä, mihin minä tarvitsisin manageria ja miksi minun täytyisi suostua tarjoamaasi sopimukseen", tokaisin jälleen tyyliäni takaisin. Mies ei näyttänyt hetkeäkään siltä, että häntä ärsyttäisi keskustella minun kanssani, kun en ollut tippaakaan kiinnostunut siitä, mitä sanottavaa hänellä oli. Hän näytti sitävastoin päättäneen, että saisi minut vielä kiinnostumaan sopimuksesta, joka hänellä oli minulle tarjottavanaan. "Mietitäänkö...", mies jatkoi tyyneen rauhallisena ristien kätensä pöydälle. "Ymmärtääkseni sinulla on jotain tarjottavaa minulle sopimustani vastaan. Olen kuullut sinun soittavan, Christopher Marshall. Tiedän, että sinulla on kasassa kappaleita, jotka suorastaan janoavat päästä ihmisten tietoisuuteen. Olenko ymmärtänyt oikein, että olet kiinnostunut musiikkialasta? Sinä osaat soittaa erilaisia soittimia ja laulaa. Eihän sellaisia lahjoja tulisi heittää noin vain menemään?" En vastannut mitään. Vaihdoin asentoa tuolissani ja katseeni etsi yhä jotain terävää huoneesta. Veitsi oli pistänyt silmäni pöydän reunalla aivan edessäni. Se oli paperipinon takana niin, ettei edessäni istuva mies huomannut sitä, mutta en tiennyt, miten saisin napatuksi sen itselleni miehen huomaamatta. "Tämäkö sinä haluat?" mies kysyi aivan yllättäen, kumartui pöydän yli ja otti käteensä veitsen, jota olin luullut huomaamattani silmäileväni. Häkellyin. Hän ei ollut voinut nähdä, mitä olin katsellut. "En minä...", aloitin, mutta vaikenin miehen katseen alla. "Sinä voisit saada tämän, Christopher", mies jatkoi yhä rauhallisena katsellessaan veistä silmiensä edessä. "Mutta olen kuullut, ettei sinulle saisi antaa teräaseita. Miksi ei?" Purin huultani katsoessani miestä silmiin. En olisi halunnut vastata, mutta jokin miehen katseessa sai minut vastaamaan. "Jos minulla on teräaseita kädessäni, olen vaaraksi itselleni ja muille. Satutan itseäni ja muita, välittämättä siitä, keitä tulen satuttamaan." Mies katsoi minuun kiinnostuneena. "Siksikö sinä olet täällä?" hän kysyi laskien veitsen kädestään takaisin pöydälle. En vastannut mitään. Olin täällä siksi, että olin täysin yhtäkkiä, äitini kuoleman jälkeen, seonnut ja yrittänyt itsemurhaa. Lääkärin mielestä olin vaarallinen niin itselleni kuin muille ja, että tarvitsisin pikaista, asiantuntevaa hoitoa. Olin viettänyt sairaalassa jo kaksi vuotta, eikä mikään ollut muuttunut. "Kuten sanoin, sinulla olisi nyt mahdollisuus päästä pois täältä", mies jatkoi jälleen, eikä hänen katseensa ollut hetkeksikään poistunut silmistäni. "Tarjoan sopimusta, mutta siihen kuuluu oma hintansa; pääset täältä pois, mikäli pystyt nostamaan yhden bändin, joka tarvitsee sinua, menestykseen. Miltä kuulostaa?" Jokin sai minut naurahtamaan ilottomasti ääneen. "Mikä bändi

muka haluaisi hullun solistikseen?” ”Minun bändini”, mies vastasi ja sai minut jälleen hiljentymään. Pois pääseminen sairaalasta oli enemmän, mitä ikinä olin halunnutkaan siellä vietetyn ajan aikana, mutta en ollut uskonut sen koskaan onnistuvan. Nyt minulle tarjottiin, mielestäni naurettava, sopimusta, johon minun ei tarvinnut kuin suostua. ”Enpä usko”, tuhahdin välinpitämättömästi ja olin jo aikeissani nousta tuolilta. ”Huijaa jotakuta muuta, minuun tuo ei tehoa.” Nousin ja olin aikeissa kääntyä ovelle, joka oli jäänyt hitusen raolleen. En tiennyt, missä hoitaja, joka oli ohjannut meidät toimistoon oli, mutta osasin huoneeseeni ilman häntäkin. Tunsin tämän sairaalaan jo turhankin hyvin. Olin juuri aikeissa avata oven, kun se pamahti kiinni suoraan nenäni edessä. En ollut edes koskenut ovenkahvaan eikä mieskään, joka istui yhä pöydän toisella puolen. Huoneessa ei tuullut, eikä yksikään ikkuna ollut auki. Ovi oli sulkeutunut kuin itsestään. ”Christopher Marshall”, miehen ääni oli muuttunut kovemmaksi ja korviini se kuulosti kuin ukkosen jylinältä. ”Minä en halua ketään muuta, minä haluan ainoastaan sinut. Et ole nyt tainnut aivan ymmärtää, että pääsisit todellakin pois täältä. Vai haluatko jäädä tänne loppuelämäsi ajaksi?” Käännyin katsomaan miestä, joka oli tullut seisomaan pöydän viereen. Katsoin häntä suoraan silmiin ja jotenkin minusta tuntui, kuin hän olisi jollain tapaa hypnotisoinut minut. Ehkä vain kuvittelin, olinhan hullu, mutta tuntui kuin mies olisi pelkällä katseellaan saanut minut jotenkin valtaansa. Ja äänettömästi hän käski minua takaisin istumaan ja tottelin, vaikka en ollut aikonutkaan palata istumaan. ”Sitähän minäkin. En haluaisi vaikuttaa sinuun, mutta olet nähtävästi päättänyt muuten olla kuuntelematta minua. Miten on, Christopher, haluatko sinä ulos täältä?” ”Haluan”, vastasin ennemmin miehen tahdosta kuin omastani ja mietin yhä, miten ovi oli voinut sulkeutua itsestään. ”Hyvä, oletko ymmärtänyt sopimukseni ehdot?” ”Olen, mutta miten minä hyödyn siitä?” Mies siirtyi eteeni ja nojasi selkäänsä pöydän reunaa vasten. Mustat hiukset, jotka pilkistivät esiin hatun alta, reunustivat aavistuksen kalpeita kasvoja. ”Ensinnäkin pääset pois täältä ja toiseksi, tulet saamaan mainetta ja kunniaa, eikö sellainen kiinnostaa?” ”Kiinnostaa.” ”Hyvä, sitten meidän tarvitsee enää vain allekirjoittaa tämä sopimus”, mies sanoi ja kuin tyhjästä silmiäni eteen ilmestyi mustalla tekstillä täytetty paperi. Paperi kirjaimellisesti leijui ilmassa silmiäni edessä, eikä siitä pitänyt kukaan kiinni. Mies vastasi virnistäen hämmentyneelle ilmeelleni. ”Kukaan ei uskoisi kuitenkaan, vaikka kertoisit, että näit paperin leijuvan ilmassa silmiesi edessä. Sinähän olet hullu”, hän sanoi kuin olisi jutellut kanssani vain niitänäitä. ”Nyt...allekirjoitus. Tarvitsen sen sinun...verelläsi.” Hätkähdin nostaessani katseeni takaisin mieheen. Mies oli ottanut veitsen pöydältä. Se ei sentään leijunut ilmassa. ”Minun verelläni?” onnistuin kysymään ja hiljaa mielessäni mietin, kuka hitto mies oikein oli. Taikuri? ”Niin juuri”, mies jatkoi ja astui pari askelta lähemmäs pidellen veistä kädessään. ”Sinähän olet vuodattanut verta ennenkin, eikö niin? Pieni lisähaava ei varmasti tunnu missään.” Veitsi ojennettiin minua kohti. Epäröiden ojensin käteni ja tartuin sen kahvaan tuoden veitsen aivan silmiäni eteen. Sydämeni tuntui hakkaavan rinnassani. En tehnyt vielä mitään. ”Sinä haluat ulos täältä, Christopher Marshall. Tämä on tilaisuutesi. Tämä on tiesi vapauteen.” Ojensin vasemman käteni suoraksi eteeni. Käsivarteni oli jo ennestään täynnä arpia ja oikeassa kädessäni oli pidempi ja syvempi haava muistuttamassa itsemurhasta, jota olin yrittänyt pari vuotta sitten. Laskin veitsen iholleni ja tunsin sen viileyden. Siitä, kun viimeksi olin saanut veitsen käsiini oli turhankin paljon aikaa. En ajatellut mitään painaessani veitsen kärjen ihoani vasten. Mies hymyili katsellessaan minua, mutta en sillä hetkellä nähnyt hänen kasvojaan. ”Hienoa”, hän sanoi ja ojensi minulle teräväkärkisen kynän, jonka toisessa päässä oli musta sulka. ”Nyt voit kastaa tämän vereesi ja allekirjoittaa.” En lukenut sopimusta läpi, mikä minun olisi ehkä kannattanut tehdä. Mitä ilmeisemmin mies oli kuitenkin ajatellut hoitaa tämän niin, etten minä pääsisi lukemaan sopimusta kunnolla. Pääasia oli, että luotin miehen sanaan. Vasta

paljon myöhemmin minulle kuitenkin selvisi, ettei sopimus ollut alkuunkaan sitä, mitä mies oli sanonut sen olevan, mutta silloin sitä oli liian myöhäistä miettiä. Nyt kastoin kynän kärjen ranteestani valuvaan punaiseen vereen ja ojensin sen kohti ilmassa leijuvaa paperia, jonka alareunaan kirjoitin oman nimeni. Kun nimeni oli paperissa, sekä kynä, että paperi kirjaimellisesti katosivat silmieni edestä. Käsivarressani oleva haava umpeutui kuin siinä ei olisi koskaan haavaa ollutkaan, vaikka vielä hetki sitten se oli vuotanut verta. Kukaan ei uskoisi kuitenkaan, vaikka kertoisit paperin leijuneen ilmassa silmiesi edessä. Sinähän olet hullu, Christopher Marshall, miehen sanat kaikuivat pääni sisällä ja käännysin katsomaan häntä. "Milloin minä pääsen pois?" Mies naurahti ja astui ovelle. Hän avasi sen, ennen kuin vastasi. "Pian. Minun on tehtävä muutamia järjestelyjä ennen sitä, mutta lupaan, ettei siihen mene kauan. Arvioltaan, ennen kuin tämä viikko on loppuillaan, sinä kävelet ulos tästä sairaalasta, Christopher", mies sanoi ja astui oven toiselle puolen ollessaan lähdessä. "Tapaan sinut uudelleen hyvin pian ja silloin saat tietää kaikesta lisää. Hyvää yötä." En vastannut mitään, katsoin vain, kun mies poistui jättäen minut yksin toimistoon. Veitsi oli yhä sylissäni ja hämmennyin tajutessani sen. Ilmassa leijuva paperi, umpeutunut haava käsivarressani...kukaan ei ikinä tule uskomaan sinua, Christopher Marshall. Ehkä olin vain kuvitellut kaiken? Ehkä miestä ei ollut olemassakaan? Ehkä mitään sopimusta ei oltu tehty? Heijasin itseäni edestakaisin hokien, etten saanut tehdä niin. Etten saanut antaa harhoille valtaa, enkä satuttaa itseäni. Minun piti parantua. Minun piti vielä joskus päästä pois täältä. Ennen kuin tämä viikko on loppuillaan, sinä kävelet ulos tästä sairaalasta, äänet kaikuivat yhä päässäni. Huutoni sai hoitajat ja lääkärin tulemaan huoneeseen. Silloin olin jo ehtinyt viiltää veitsellä uudelleen ranteeni auki. Olin polvillani lattialla ja viilsin välittämättä siitä, että sotkin sairaalan valkoiset vaattetkin punaisella nesteellä. Verelläni. Sinun on allekirjoitettava sopimus omalla verelläsi. En antanut hoitajien koskea minuun, kun he aikoivat tulla lähemmäs. Pidin veistä kädessäni ja huidoin heihin päin käskien heitä pysymään loitommalla. Viilsin uudelleen. Kolme syvää haavaa vasemmassa käsivarressani vuotivat verta. Ne eivät umpeutuneet itsestään. Lopulta hoitajat saivat minut rauhoittumaan. Yksi heistä väänsi veitsen kädestäni ja he pitivät käsiäni aloillaan, kun lääkäri sitoi käsivarteni ympärille valkoisen siteen peittääkseen haavat. Minut nostettiin ylös ja talutettiin huoneeseeni. Tunsin itseni uupuneeksi, enkä vastustellut, kun hoitajat pukivat minut valkoiseen pakkopaitaan, joka oli ollut ylläni monesti aikaisemminkin. Nielin lääkkeitä, jotka minulle syötettiin ja hoitajat auttoivat minut vuoteeseen. Katselin lasittunein silmin, miten huoneeni ovi suljettiin heidän perässään ja lukittiin ulkopuolelta. Jäin istumaan vuoteelleni ja heijasin itseäni edestakaisin hokien, ettei mikään ollut totta. Ettei mitään ollut tapahtunut. Väsyneenä nukahdin viimein levottomaan uneen.